

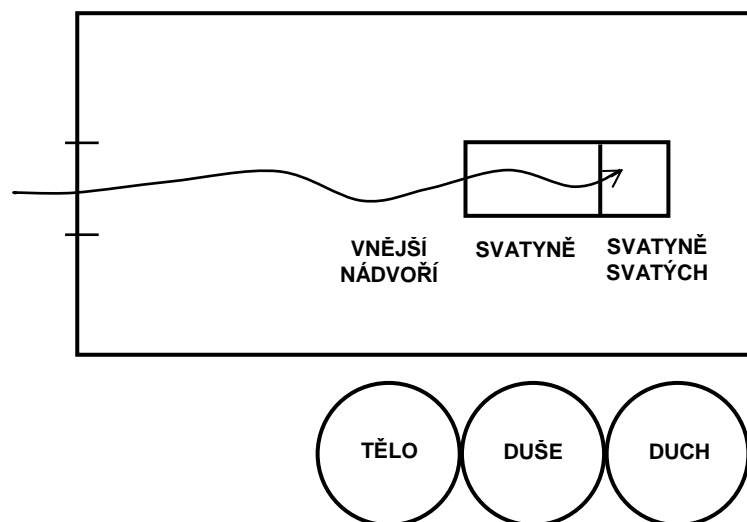
SPOLUPRÁCE BOHA S ČLOVĚKEM

MARTIN K.

(Tursko, říjen 2012)

Dnes jsem vnímal na začátku shromáždění dvě věci. Jedna z nich zazněla v poslední písni, kterou jsme zpívali. Ta píseň mluví o tom, že je světlo, které září a které vidím na horizontu. Slovo o světle, které svítí, tady zaznělo dneska už několikrát. Druhé slovo, které vnímám, je to, co tady mluvila Kristýnka o spolehlivosti, hlavně v příběhu Eliezera (Gen 24). Eliezer v poslušnosti udělal svůj díl a dopustil, aby Hospodin udělal svůj díl. Amen? Když se to spojilo, tak se stalo co? Vyдалo to světlo. Amen.

Pojďme se podívat do stánku. Bůh nám na mnoha místech Starého a Nového zákona ukázal, že stánek není jen historická záležitost. Víme, že to je slovo pro nás, a proto nám k tomu dal i výklad. Nebojme se připomínat, že stánek je cesta. Pokud víme, kam chceme dojít – do plnosti v Bohu – víme, odkud jsme vyšli – ze světa, z oblasti mimo stánek – tak nám Bůh říká: „Chcete-li dojít do cíle, dávám vám cestu.“ Na té cestě setkáváme různé nábytky.

Nakreslím svatyni, svatyni svatých a vnější nádvoří. Jsou to tři oblasti. Jednu oblast můžeme nazvat tělo, druhou, oblast svatyně,

můžeme nazvat duše a svatyni svatých můžeme nazvat duch. Bůh nás provádí růstem, proměnou do vyzrálosti. Provádí nás z tělesného člověka skrze naši duši do duchovní plnosti. Na počátku jsme v podstatě plně tělesní.

Z čeho se skládá člověk? Z těla, duše a ducha. Člověk je duše, která má tělo a ducha. Jestli se to vůbec dá rozdělit, tak bychom to rozdělili takto. Prvním nábytkem neboli zkušeností, kudy člověk prochází, je obrácení. Zde dochází k soudu a odpuštění. Dochází k tomu, že se čistě tělesnému člověku, který všechno vnímá a chápe tělesně, otvírá duchovní rozměr. V Janovi ve 3. kapitole říká Ježíš Nikodémovi, vzdělanému teologovi: „Pokud se nenarodíš znovu, shůry, nemůžeš ani vidět Boží království, natož do něj vstoupit.“

Potom přichází další zkušenost. Náš duch byl obživen, to znamená, že máme přístup k Duchu svatému, k Bohu, skrze Krev, která byla vložena do naší duše, a začínáme vidět Boží království. Nyní přichází Duch svatý, který naplní našeho ducha. Amen? Náš duch začne být plný ducha Božího a náš duch spolu s Božím duchem svědčí, že jsme Božími dětmi (Řím 8:16). To znamená, že se stala základní proměna z tělesného člověka na člověka, který je duchovně živý, vědomý si duchovní oblasti. Takový člověk by už neměl být primárně zmítaný tělesnými žádostmi. Ne, že nemá tělo, ale má nástroje a způsoby, jak tělo krotit. Skrze Ducha. Amen? Který verš nám mluví o tom, že tělo, tělesné žádosti, hřích, se překonává skrze Ducha, a ne vlastním snažením? „Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.“ (Gal 5:16) Tak. „Jste-li Duchem živi, Duchem i chod'te.“ (Gal 5:25) Pozor, v tom verši není imperativ ve smyslu: Duchem chod'te, nevykonávejte žádosti a nehřešte! Ale: Budete-li Duchem chodit, nebudete hřešit. Amen?

Mluvili jsme o tom, že se můžeme snažit nehřešit. Mimochodem, to je falešné náboženství, klidně křesťanské. Víte, že mnoho falešných náboženství je rádobý křesťanských? Jedno z nich je, že nám Bůh dal seznam věcí, které teď musíme začít ze svojí síly plnit. Záhy zjistíme, že to nejde, protože je to v rozporu s naším charakterem, s naší povahou. A tak se musíme naučit chodit Duchem, abychom nevykonali žádosti těla. Když to bude potřeba, Bůh nás z některých věcí vysvobodí. Ale to je málo. Nemůžeme zůstat prázdní. Potřebujeme to místo naplnit Božím duchem, Božím slovem, které vytlačí jakoukoliv temnotu.

Kdo z vás, když máte doma tmu, ji odnesete ven? Kdysi jsem četl, jak kocourkovští postavili školu, ale neudělali tam okna, tak tam v pytlích nosili světlo. Nešlo jim to, tak přišel někdo chytrý a řekl: „No jo, pytle

Bůh se nám
směje, když se
snažíme tmu
vynášet, místo
abychom
rozsvítili.

jsou děravé.“ Tak to nosili, myslím, v nádobách na mléko. ☺ Všichni se tomu smějeme, ale stejným způsobem se Bůh směje nám, když se snažíme tmu vynášet, místo abychom rozsvítili. Amen? Místo úmorné snahy nekoukat se na žádný ošklivý film si raději pusťme něco spravedlivého. Nebo se naplníme Božím slovem, a najednou se nám zlé věci samy zoškliví. Nemusíme se strašně snažit nejíst nezdravé věci. Místo toho si můžeme v dobrém slova smyslu pochutnat na něčem zdravém. Amen.

To je základní princip, který se musí stát na vnějším nádvoří. Někdo se mě ptal: „Jak dlouho může trvat průchod vnějším nádvořím?“ Co myslíte? Jak dlouho u normálního člověka, který ideálně neprošel žádným náboženstvím, trvá průchod do svatyně? Viděl bych to aspoň na čtvrt hodinky, než je pokřtěný a osuší se. ☺ Ale vážně, člověk se v zásadě může obrátit z úplného hříšníka za krátkou dobu. Poslouchá, co mu vykládáte, s cigaretou v ruce, piercingem v nose, s potetovaným ramenem, zkrátka člověk ze světa. Přejde k vám, zaslechne Boží slovo, které v něm něco vykoná, a ten člověk se vzdá Bohu. Típne cigaretu, piercing možná ještě nechá, vyndá ho doma kleštěmi, aby si neublížil, a tetování bude řešit záhy nebo si aspoň vezme něco na sebe, aby to nemusel ukazovat. Obrátí se a řekne: „Už nechci život hříchu a světa, chci se plně vydat Bohu.“ Viz knížky bratra Wilkersona a nejen jeho. Lidé tam přicházeli, odložili baseballovou pátku a všechny zbraně, sundali si tričko s MM (gang MauMau), klekli si a dělali to, co nikdy nedělali. Modlili se, tekly jim slzy, brečeli před ostatními z gangu.

Člověk se tedy obrátí, a pokud by tam někde byla voda a řekl by: „Chci být, kazateli, hned teď pokřtěn,“ tak by nic nebránilo tomu, aby byl rovnou ponořen do vody. Když vyleze z vody, tak by nic nebránilo tomu, aby byl pokřtěný Duchem a začal mluvit v jazycích, aniž by na něho někdo musel vzkládat ruce. Amen? Hodinu před tím kouřil a pil, a teď

tam pláče a mluví v jazycích. Odpusťte mi, že použiji takové slovo, ale ve svém chápání ten člověk říká: „Teď jste vy, křesťané, můj nový gang.“ Amen? Ti lidé velmi dobře chápali a vnímali sounáležitost ke gangu. Věděli, že jsou jeho součástí, jdou spolu ven, dělají věci spolu. Měli na zádech MM, chodili oblečení jako ostatní v gangu, nepřišlo jim to divné. Věděli, že jsou součástí tohoto gangu, a nejsou součástí jiného gangu. Kdyby jim v tomto chápání někdo řekl o křtu do Krista, do Těla Kristova, tak by řekli: „Jo, v tenhle okamžik jsem opustil MM, dejte mi vaše nové tričko. Teď jsem součástí vašeho nového gangu.“ Amen? My bychom jenom řekli: „Neříkáme tomu gang, ono to totiž zní trošičku divně, ale v podstatě máš pravdu.“ Je to tak! Máme i náčelníka toho gangu, to je spravedlivý, vzkříšený Kristus, a jinak jsme si tady všichni rovni. Někteří už jsou tady delší dobu, tak jsou starší, někteří jsou ještě mladší – vítejte do klubu. Nebo do gangu. Po čase ti vysvětlíme, že tomu říkáme Tělo Kristovo. No, a do toho Těla Kristova musíš být plně ponořen. A on říká: „To já chápu, to jsem vždycky byl, do toho gangu. Tam to jinak nešlo.“ Po dvou hodinách toho člověka potkají lidi z jiného gangu a říkají: „Nemáš na sobě svoje MM tričko,“ a on odpoví: „Já už patřím jinam.“

Není žádný
důvod, aby
člověk zůstal
na vnějším
nádvoří.

Průchod vnějším nádvořím tedy nemusí být něco na dlouhé roky. Není žádný důvod, aby člověk zůstal na vnějším nádvoří. Mimochodem, jsou církve, které se tam zabydly, založily stan a nazvaly se tak. Neviděl jsem žádnou, která se jmenuje Církev vnějšího nádvoří, ale je to tak. Když se někdo jmenuje třeba Církev křtěnců, abych nějakou nejmenoval, tak v tu chvíli v podstatě říkám: Bydlím na vnějším nádvoří. Nebo Církev dobré zprávy. To jsou církve, které se rozhodly, že tam zůstanou. Není nic špatného na jejich víře, v tomto slova smyslu, ale zůstali tam bydlet.

Ještě chci říct, abyste tuhle zkušenost, kterou každý prochází, chápali jako úplné základy. Co třeba vzkládání rukou? To je základ. Učení o křtech, to je základ. Uzdravení? To je základ, mateřská školka. To je něco, čím člověk musí projít, co by se mělo stát automatickou součástí našeho života, ale jdeme dál. Dary, prorokování? To může

člověk nabrat ve své úplné naivitě a dětskosti. Klidně může prorokovat. Mohou se děti modlit za nemocné, a ti budou uzdraveni? To si pište! Duchovní děti i tělesné děti. Amen.

Máme se nést dál, tam, kde Bůh začíná pracovat s naší podstatou, a tou je naše duše. Dokud z nás neudělá lidi, kteří budou plně duchovní, v plnosti a dokonalosti poddání Božímu duchu, kdy nás tělo nebude nikdy v ničem ovlivňovat, ale vždycky bude jenom poslouchat, co mu přikážeme. Teď jsme v takovém mezistavu. V transformaci, v přechodu od tělesného do duchovního. Je to tak? Z části jsme ještě zmítáni tělesností, kdy tělo po nás něco chce a my jsme navyklí mu vyhovět. Navzdory tomu, že tělo „rytěruje“ proti Duchu. Někdy ještě navzdory všemu poznání vyhovíme tělu na úkor Ducha. Neříkám, že nemám tělo od teď krmit, ale mám ho krmit tak, jak mi praví Duch. Kdy mám pokoj a cítím, že to je spravedlivé, a ne, že do něho něco cpu v nějakém množství nebo kvalitě a duch Boží mi říká: „Ne, ne.“ Upřímně řečeno, čím jsme citlivější, tím víc to víme.

Jednou jsem s něčím zápasil. Jezdil jsem vždycky po městě a měl výmluvu, že teď nemám co narychlo k jídlu, tak si skočím do KFC na smažené kuře. To je takové rychlé. Dělal jsem to častěji a Bůh mi říkal, že to není úplně dobrý nápad. Tak nějak jsem to věděl, jenže druhý den jsem jel okolo, tak jsem si tam nakoupil. Moc ne, pár kousků, nic víc, sedl jsem si ke stolečku a říkám: „Pane Ježíši, prosím Tě, abys toto jídlo požehnal.“ Bůh mi jen tak suše řekl: „A to myslíš vážně?“ ... Neptejte se, co se stalo dál. ☺ Chci říct, že jsme v přerodu. Jsme napůl tělesní, napůl se snažíme být duchovní a zápasíme. Amen?

Chtěl bych mluvit o svícnu ze svatyně. Zlatý stojan na lampy. Je vyroben z jednoho kusu zlata. Všimněte si, že na rozdíl od bronzového nábytku venku na vnějším nádvoří, kde byl soud, vcházíme do svatyně, kde soud už není. Proč? Umřeli jsme hříchu. Už jsem tady o tom kázal, protože to je něco, co vidím jako důležité. Přijali jsme plné odsouzení. Pokud jste nepřijali plné odsouzení a plné odpuštění, tak se se soudem budete táhnout pořád dál. Je spousta křesťanů, kteří by měli být ve svatyni, ale stále ještě prožívají soud. Neustále vnímají soud. Neustále zápasí se soudem od člověka a se soudem od Boha. Můžete říct amen? Zápasí možná i se soudem od ďábla.

Víte, jaký by měl být náš postoj k ďáblu? Líbí se mi jeden příběh o člověku, který se jmenoval Mahesh Chavda. Spal nahoře v pokoji ve svém dřevěném domě a najednou v přízemí slyší vrzání. Sešel dolů po schodech a v houpacím křesle se houpal d'ábel. Tak řekl: „Aha, to jsi jenom ty.“ A šel spát. To je postoj, který člověk musí mít k ďáblu, zvlášť pokud vás přijde odsuzovat. „Co ty mě máš co vykládat! Jednak vím, že co říkáš, je ‚pravda‘, ve smyslu, že jsem lump, ale já to od tebe slyšet nepotřebuji a ani se o tom s tebou bavit nebudu.“ Poměrně často se mi stávalo, že mě přivedl k hříchu, já jsem zhřešil a v ten moment mi to přišel vyčítat. A odsoudit mě. Ještě dříve, než jsem zvítězil nad určitým hříchem v plnosti, naučil jsem se zvítězit nad soudem. Říkal jsem: „Ďáble, s tebou se o tom bavit nebudu. Kromě toho, že jsi vinen ty. Ale to já neřeším, to si vyřídíš s Pánem Bohem. Mám svůj problém, který si vyřeším s Bohem, ale s tebou ho řešit fakt nebudu.“ Amen? Nepřekonáváme soud skrze pýchu, že už jsme dobří, ale skrze přijetí odsouzení. Přiznal jsem se a to platí. Soud už mám za sebou, byl jsem odsouzen a bylo mi to odpuštěno. Někdo mě třeba potká na ulici, řekne: „Ty jsi zavraždil.“ A já říkám: „Já vím, ale to už je vyřešené.“ Víím to. Nebráním se, ale už to ze mě spadlo.

Ve svatyni tedy není žádný bronz. Proč to říkám? Protože spousta činností, které se dějí ve svatyni, se někdy děje skrze soud. Strach ze soudu. Lidé pracují, protože se bojí odsouzení. A nepracují z lásky. Z Božího charakteru. Kupodivu je to horší varianta než nepracovat. Ale prosím vás, jestli z toho někdo přijal, že nebude pracovat, protože je to lepší varianta než pracovat na základě soudu, tak jste na půl cesty.

Minule jsem zmiňoval rozdíl mezi Ráchel a Liou. Liu si Jákob odpracoval. Nejdřív pracoval, pak ji dostal. Ale Ráchel taková být nemohla. Ráchel nejdříve dostal a potom pracoval. To je symbol. Symbol svobodné. Nemluvě o těch dalších dvou otrokyních. Všimněte si, že všechny zmatky, které Bůh i celá rodina viděla jako klíčové, vyšly z Ráchel. Neboli Benjamin a Josef. Mimochodem, když jsme u toho, co je to za slavný příběh? Koho je Josef prototypem? Krista, že? Schválně zvolím tohle slovo. A Benjamin? Také Kristus! Tělo Kristovo. Celý příběh, i Josefovo jméno, je zaslíbení, že přijde Benjamin, „syn pravé ruky“. Celou dobu Josefovo jméno, toho slavného syna, říkalo: přijde po mně další. Nejsem jediný, který přichází ze svobodné, ještě přijde jeden.

Přijde po mně Benjamin. Přijde po mně pacholík. Ten, který bude synem pravé ruky a bude sedět na trůnu.

Vraťme se ke svícnu. Nemůžeme vyrábět žádné světlo ze soudu. Jenom ze zlatého charakteru. Na ramenech jsou ozdoby, květy a mandlové pecky. O čem mluví květy? Jak se tam květy dostaly, když to bylo z jednoho kusu zlata? Byly vytepané, že? Čím vytepané? Životní zkušeností. Život nás tepe, Pán Bůh nás tepe. Máte někdo pocit, že vás Pán Bůh někdy tepal? Že vás život někdy tepal? To je součástí svícnu. To je součástí toho, že Bůh na nás pracuje.

Svícen má zlato, to znamená Boží charakter. Má květy. O čem mluví květ? Krása? Zaslíbení ovoce. Máme jednu chválu, ve které se zpívá: Flowers of hope sprang up for man in misery – květy naděje vykvetly pro člověka v zoufalství. To znamená, že květy jsou zaslíbením naděje.

Pojďme do Písně písní. Kde jsou květy v Písni písní? Slyším Gabču, jak říká: „Kvítičko se ukázalo po zemi...“ Co přichází za období? Jaro. Kdy přichází? Po zimě. Po zimě, která přikryla veškerou přírodu a zdá se, že tu nic není. Říká: „Pojď. Už se kvítičko ukazuje.“ To je naděje, že zima pomíjí, pomíjí sníh, určitým způsobem pomíjí smrt. Jako spánek. V zimě není žádné ovoce. Co se v zimě, děti, sklízí za ovoce? Nic? Pokud vynecháme Marušku, dvanáct měsíčků nebo Tesco, tak nic. ☺

V zimě ovoce nesklízíme, ale teď najednou rozkvétá kvítí. Co znamená kvetení? To je zaslíbení plodu, ovoce. Kromě toho je krásné a voní. Nemáte na jaře radost? Když člověk vidí květy, všude to bzučí a stromy raší... Jaro vidíte i slyšíte, cítíte vůni a říkáte si: to je naděje ovoce. Mimochodem, když vás někdo s Božím charakterem potká ve zkušenosti svícnu, tak vidí nejenom ovoce, ale vidí i květy, které jsou nadějí dalšího ovoce. Amen? Vydáváte světlo a co ještě? Vůni!

Věděli jste, že svícen vydává i vůni? Kde je verš o tom, že křesťan má vonět? Jsme Kristova vůně. Tak, tak. Jsme vůní Kristovou. Některé přivádíme k životu, někoho pochopitelně ke smrti, protože lidé se rozhodli světlo nepřijmout, protože se jim více líbí tma (2Kor 2:15–16). To je „v pořádku“, to se bude dít, s tím se netrapte. Měli bychom na tom být tak, že by si k nám lidé mohli čichnout. Je to tak! Kdo jste viděli film Facing the giants (Vzepřít se obrům)? Jak si kouč přišel čichnout

k jednomu hráči, a on: „Co je?“ Trenér na to: „Smrdí tady tvůj přístup.“ Je jasné, že když kluci na fotbale běhají, tak v přirozeném zrovna nevoní, to je v pořádku. Chápu, že když budete po tělocviku nebo po běhání, tak se potřebujete osprchovat. Když přijdete na shromáždění a voníte stejně jako po deseti kilometrech běhu, tak je to divné, s tím by chtělo něco udělat. Ale rád bych se soustředil spíše na tu duchovní vůni. Neměli bychom mít neutrální vůni, měli bychom vonět! A neměli bychom být smradem. Smrad vás odtáhne, není to něco, co vás přivábí. Jídlo, až na výjimky některých francouzských sýrů, vám voní. Když si přivoníte, tak vás to láká a máte na to chuť, že? Stejně tak by váš život měl vydávat vůni, která přitáhne lidi k životu. Můžete říct amen? Tak.

Na svícnu tedy máme ovoce a květy. Jaké to je ovoce? Mandle. Mandle mluví o Božím slově. Víte to? Z Jeremiáše 1. kapitoly, verše 10–11: „*Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkouce: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Prut mandlový vidím.*“ Kde se ještě zmiňuje mandlový prut? Ano, Áronova hůl. Mimochodem, mandlový prut je i ve svatyni svatých. Ten symbol je stejný. Tady v Jeremiáši se píše: Co vidíš? „*Tedy řekl jsem: prut mandlový vidím. Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já s slovem svým, abych je vykonal.*“ Píše se tady, že to ovoce, mandle, je zaslíbení slova, které Bůh řekl, aby ho vykonal.

Ještě jednou. Vraťme se na chvíli v myšlenkách k Eliezerovi. Způsob, jakým Bůh chce, abychom tyto věci činili, je ve spolupráci člověka s Bohem. Používáme takový výpočet, tzv. $6 + 1 = 7$. Co znamená šestka? Člověk. Jednička je Kristus a sedmička je plnost. Amen? Je zajímavé, že Kristus, ve smyslu Ježíš, už nevydává světlo. Co na to říkáte? Ježíš Kristus už nevydává světlo. Dokažte mi to biblicky. Ježíš omezil svoje svícení na určité období. „Dokud jsem s vámi na zemi, jsem světlem světa.“ Amen? To znamená, že Ježíš Kristus už vlastně, na přirozené rovině, nevydává světlo. Přišel na svět, aby byl světlem lidí. Dokud byl s námi na zemi, tak svým životem vydával světlo. Ale to dílo ukončil. Nepochopte to špatně, ale Kristus sám nemůže vydávat světlo. Jak ho vydává? Skrže Tělo, skrže nás. Mluví o sobě a říká: „Já jsem světlo světa,“ a hned nato: „Vy jste světlo světa.“ Pojd'me si to přečíst. Matouš 5:13: „*Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlačena (pošlapána).*“

Napadá vás nějaký verš? Vnější nádvoří, že? V 11. kapitole Zjevení se píše, že vnější nádvoří bude vydáno pohanům, lidem, aby ho pošlapali. Proč? Jednak nemá přikrytí, a jednak to není místo, kde se pracuje s duší. Církev, která zůstala bydlet na vnějším nádvoří, už není solí světa. Už nepřináší světlo. Není solí. To jsou stejné principy. Stala se světskou. K ničemu už se nehodí... Je to příliš tvrdé? Snesete to? K ničemu už se nehodí, než aby byla vydána pohanům k pošlapání. Protože nese jméno Boží jenom k ostudě.

Je smutné, když do církve přijde narkoman poslouchající rock a heavy devil (d'áblův) metal, s piercingem v uchu, s cigaretou v puse, a tam ho pozdraví někdo s piercingem ve tvaru křížku, s tričkem, ze kterého taky kape krev, jen tam není d'ábel, ale Ježíš. Přijde na chvály, kde se hraje heavy holy (svatý) metal. Střídal děvčata v gangu Mau Mau, teď přijde do církve, kde randí každý s každým, rozchází se, schází se, a jediný rozdíl je v tom, že neberou drogy. Veskrze se ale k sobě chovají podobně jako v gangu, ze kterého vyšel. Taková církev by lidi z gangů vůbec nepřitáhla.

Jak si myslíte, že bratr Wilkerson zvládl všechny gangy, když je pozval dohromady do Mikolášské arény? Všichni strážníci říkali: „Ty ses úplně zbláznil. Žádáš si o válku. Nesmí se potkat, aniž by si vyhlásili boj, a ty je pozveš všechny na jedno místo?“ Všichni přišli plně ozbrojeni. Nicky Cruz vytáhl svůj vystřelovák, když vybíral peněžní dary. Co udělal David Wilkerson? Stál za kazatelnou, situace začala vřít a on věděl, že sám nic nezvládne. Věděl, že nemá vůbec žádnou šanci. Ale dělal to na základě Božího slova jako Eliezer. Tehdy neudělal nic jiného, než že zavřel oči. Možná bychom měli tendenci to začít organizovat, něco s tím dělat. Ale on věděl, že to vůbec nemá smysl. Že si žádá o průšvih. Novinový titulek mohl znít úplně jinak. Šílený kazatel sezval gangy, které se navzájem vymlátily. Někteří by si možná řekli, že to není tak špatný nápad. Ale on tam stál za kazatelnou a řekl: „Duchu Boží, já nemůžu nic.“ A modlil se a modlil a nic neřekl. V dnešní době trapas, že? Čas běží, organizace žádná, kazatel nic neříká, všude vřava. Ale najednou se lidé začali uklidňovat, utišovat, posedali si a byli potichu. Možná to do té doby nikdy dřív neudělali. Možná v životě potichu neseseděli. David neudělal vůbec nic. To dělal Boží duch. David udělal jen jednu věc – dal

Bohu prostor. Dal Mu prostor, aby si ho použil a aby ty věci jednoduše udělal.

Víte, David byl blázen v dobrém slova smyslu. Blázen pro Krista. My někdy nechceme být blázni, že? Chceme zůstat racionální, rozumní, zodpovědní. Ale on mezi ty lidi šel v obleku, nemusel mít piercing, nevěřte tomu. Dneska se říká: Pokud se chcete dotknout mladých lidí ve světě, musíte se jim přiblížit. Nesmysl. Nesmysl. Jestli se někdy někdo přiblížil těmhle typům lidí, tak to byl právě David. V obleku, v červených ponožkách. Bez piercingu. A v jednu chvíli bez bot. Mimochodem, měl učesané vlasy. Možná i lehce voněl, kdo ví. Neměl kohouta. Ani nic vytetovaného, to se vsaďte. Ale měl něco, na čem lidé viděli, že jedná v Božím duchu.

Dejme Bohu
prostor.

Bůh po nás neřádá, abychom pracovali. Nepochopíte to špatně, ale nechce, abychom pracovali, abychom si něco vydobyli. Víte, že si nemůžeme svým snažením přidat ani vlas na své hlavě? Víte, že si práci nemůžeme vyzískat žádnou pozici a místo v Božím království? Jestli něco můžete získat, tak je to odměna tady na zemi. Někdo vám poklepe po rameni, ale z Božího pohledu se to nepočítá. Říkám, abyste přestali pracovat? To ne. Říkám, abyste začali spolupracovat. Abychom spolupracovali. Dejme Bohu prostor. Dopusťme Bohu, aby si nás skrze svoje vedení použil. Aby to, co nás vede do služby, bylo zlato, ovoce, život. O čem si myslíte, že mluví Áronova hůl? Mluví o tom, že má život v sobě. Že na rozdíl od ostatních vykvetla. Nejenže vykvetla, ale vydala i mandle, je to tak? Přinesla ovoce.

Děti, co vám připomíná svícen? Strom, že? Má kmen, na něm větve neboli ramena, jsou na nich květy a ovoce, tak zas tak velkou fantazii mít nemusím. Co se píše o stromu? Kde čteme v tomto kontextu o stromu? V Janovi v 15. kapitole. Verš 5: „*Já jsem*,“ říká Kristus, „*vinný kmen a vy ratolesti*.“ Vinný kmen je Kristus a z něj vychází ratolesti. A všechno je to z jednoho charakteru, z jednoho kusu zlata. Mám pocit, že ratolesti vlastně vyrůstají z květů. Takže Boží slovo říká, že On je vinný kmen. Co máme dělat proto, abychom nesli ovoce? Zůstat při kmeni. Rozumíme tedy tomu, o čem svícen mluví? Svícen nám dává návod, jakým způsobem máme vydávat světlo. Tak, že budeme zůstat při kmeni.

Nezůstanete-li při kmeni, co se stane? Automaticky uschneme. Jak se to pozná? Že neneseme ovoce. Takže je mezi tím prostá matematika. Zkusím ji říct, a vy mi řekněte, jestli to vykládám špatně. Ta matematika je: Zůstávám-li při kmeni, nesu ovoce. Zkusím to říct z druhé strany: Nenesu-li ovoce, znamená to, že nezůstávám při kmeni. Říkám to dobře? Chci-li nést ovoce, musím zůstat při kmeni. Šlo by to tak, že? Nechci-li zůstat při kmeni, neponesu ovoce. Ještě bych to řekl jinak. Nemusím dělat nic jiného než zůstat při kmeni, a ponesu ovoce. Budu-li chodit Duchem, nemusím řešit hřích. Budu-li zůstat při kmeni, ponesu ovoce a budu svítit. A taky budu vonět. Křesťanství není složité. Miluji-li Boha, Jeho přikázání budu zachovávat. Amen? Nezachovávám-li Jeho přikázání, Boha nemiluji. Děti, zkusíme to na vás. Milujete-li svoje rodiče, budete je poslouchat. Neposloucháte-li svoje rodiče, nemilujete je.

Nemusím dělat
nic jiného než
zůstat při
kmeni, a ponesu
ovoce.

Tato zkušenost neboli nábytek ve stánku nám říká, abychom očekávali na Hospodina, a On si nás bude používat. Poneseme ovoce, a nejen to. Co se stane, když nesete ovoce? Vinař nás čistí. Pojdme se na to do Jana podívat: „*Já jsem ten vinný kmen pravý a otec můj vinař jest.*

Každou ratolest, kteráž ve mně nese ovoce, odřezuje.“ To jsme si řekli. Každou, která nese ovoce, odřezuje pryč. Aby bylo jasno. „*A každou, kteráž nese ovoce, čistí.*“ Takže Bůh Otec, pokud nenesete ovoce, vás nečistí, ale odřezuje. Pokud nesete ovoce, tak vás čistí, abyste nesli hojnější ovoce. Bůh říká: „Dobře, věrný služebníku.“ Co se stane tomu, kdo svou hřivnu zahrabal a nic s ní neudělal? Vezme mu i to, co mu dal. To je to, co odřezuje. A člověk pak jde od desíti k pěti. Ale když nesete ovoce, tak vás čistí, pracuje na vás, abyste hojnější ovoce nesli. Abyste vydávali více světla. Jak vás čistí? Čím se myjeme? Vodou, tudíž slovem. Jan 15, od 3. verše: „*Již vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil k vám. Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé;...*“ To už je druhý stupeň. Takže zůstáváte při kmenu a nesete mnohé ovoce. „*...nebo beze mne nic nemůžete učiniti.*“ Šest plus jedna. „*Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť,*

a seberou' ty ratolesti a na oheň uvrhnou a shoří.“ Zůstávající ovoce je ještě třetí stupeň. Verš 16: *„Ne vy jste mě vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby začly byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám.“* Protože jste v jednotě s Bohem. Chodíte v moci a autoritě.

Máme jeden problém. Ten problém je, že pracuje jenom šestka. Slyšíme, že bychom něco měli udělat. Bůh nám dá zaslíbení. Ale my často nemáme trpělivost a nečekáme na Boha. Nemáte sklon být netrpěliví a udělat něco dříve, než to chce Bůh? Anebo svým způsobem? Místo toho, abychom dali prostor Bohu, aby to udělal ve svůj čas a svým způsobem, tak do toho zasáhneme a chceme to udělat po svém. Co se stane? Nejtypičtější příklad je Izák a Izmael. Bůh dal Abrahamovi zaslíbení. Zaslíbení, které bylo mimo kapacitu jeho i jeho ženy. A tak Sára přišla s „dobrým nápadem“ a řekla: „Abrahame, podívej se, Bůh nikde. Co budu čekat, pojď, tady máš otrokyni.“ Všimněte si, že zase dává prostor nesvobodné.

Víte, my lidé bychom církev už nějak zvládli. Zorganizujeme se, nějak si to vymyslíme, někoho si zvolíme. Vytvořili bychom nějaký orgán, stát by nás podpořil, dokonce bychom mohli restituovat. A Bůh nikde. Vezměme tu nesvobodnou, otrokyni, a pojďme se vrátit do otroctví, ze kterého jsme vyšli. Nebyli bychom první. Co Galatští? Nemoudří Galatští. Kdo vás omámil? Kdo vás poblouznil? Kdo vás očaroval? Duchem jste začali, nyní tělem konáte. Snažíte se a pracujete vlastními skutky. V takovém případě plodíte Izmaela.

Pokud vaše služba vychází ze soudu, z nesvobody, tak je to špatně. Co když vaše služba vychází z frustrace? Je to špatně. Neplodí to život. Může to zplodit Izmaela. Mimochodem, ne že by mu Bůh nepožehnal. Požehná mu, rozmnoží ho velice. Takže Izmaela dokáže člověk zplodit sám o sobě, ale to Bůh na mysli neměl. Až když se dostaneme do stavu, že uvěříme Hospodinu, teprve tehdy se nám to počítá za spravedlnost. Abraham slyšel zaslíbení, ale udělal si to svým způsobem. V konečném důsledku všemu spíš ublížil a my to řešíme dodnes. Dodnes celý svět řeší problém, který tehdy vznikl. Dodnes to posloucháme v rádiu a řešíme konflikt Izmaela s celým světem. Co říká Boží slovo? Tvoje ruka proti všem a ruce všech proti tobě. Není to tak? A tak se do dnešního dne

musíme táhnout s tím, že někdo slouží Bohu tak, že si to udělá svým způsobem. Z Božího pohledu je to omyl a nepočítá se to.

Kde vidíme další příklad, že se člověk snažil sloužit Bohu, dělat něco správně, a přitom to dělal svým způsobem? Lotovy dcery. Zplodily amonitské a moábské. Když už jsme u toho, co Lot sám? Byl spravedlivý? Boží slovo o něm vydává svědectví, že byl spravedlivý. Trápil se v Sodomě. Trápil se tam. Nemyslím si, že byl součástí hříchu sodomských. Nebyl. Jeho spravedlnost se projevila, když tam přišli dva andělé a sodomští už byli tak zbláznění, že se tam na ně rovnou chtěli vrhnout. Tak říkal: „No, nějak tu Boží vůli musíme vyřešit, tak já vám dám svoje dcery.“ Z našeho pohledu to je šílená věc, nepřijde vám? Andělé pochopitelně řekli: „Prosím tě, co děláš?“ Vyšli ven a na sodomské padla slepota. A pak vytáhli Lota ze Sodomy.

Dejte mi ještě nějaký příklad z Nového zákona. Kdo sloužil Bohu, a Bůh to vůbec nevzal? Marta. Marto, Marto! Víte, všechno jsem si sám prožil. Mám zkušenost, kdy jsem zčásti napodobil Abrahama a vyrobil si v nějaké oblasti svého života Izmaela, prožil jsem Martu, kdy jsem ve frustraci byl naštvaný na Boha a na lidi, tak jako Marta na Marii. Říkal jsem si: Nevidíte, co je tady za práci? Nevíte, kolik tady toho je? To si nikdo neuvědomuje? Ježíši, řekni jim něco! A Bůh mi jenom tiše řekl: „Marťo, Marťo.“ ☺ Víc říkat nemusel.

Jakmile zjistíte, že ve vaší duši začínáte být frustrovaní ze svých bratří, jste mimo. Musel jsem činit pokání. A ne jednou. Někdy je člověk frustrovaný ze svého nejbližšího, z partnera, kterého má doma. „Bože, řekni mu/jí něco. Copak nevidí, že je potřeba dělat tohle?“ Jakmile dojde k frustraci, k pocitu, že je něco špatně a nastoupíme nejen na svého partnera, ale i na Boha, a ještě máme pocit, že jsme v tu chvíli spravedliví, kéž nám Bůh dá uši ke slyšení a vždycky uslyšíme to něžné „Marto, Marto“. Kéž bychom slyšeli, když Bůh řekne: „Marie si lepší vyvolila.“ A i kdyby to nebyl zrovna případ, že to ten druhý dělá správně, kéž bychom řekli: „Bože, to není můj lid. To není můj lid. To je Tvůj lid.“

Bůh mi v některých momentech, když jsem tak přemýšlel o nějakém člověku, říkal: „Co je ti po něm? Ty pas mé beránky.“ To je mezi člověkem a Bohem. Já tu květinu zaliji, aby nezvadla, protože Boha miluji a protože to vidím zadobře. A protože nechci, aby ta kytka zvadla. Jestli to měl dělat někdo jiný, to ať Bůh vyřeší s ním. A jestli Bůh říká, abych ji

nechal zvadnout, tak ji musím nechat zvadnout a nezlobit se. Můžeme totiž dospět do stavu, kdy nebudeme činit Boží dílo způsobem, který Bůh po nás chce. Můžeme se strašně nadřít a vůbec se nám to nezapočte. Pak se nám klidně může stát, že Bůh řekne: „Neznám vás, jděte ode mne, činitelé nepravosti.“ – „Ale vždyť jsme tady dělali spoustu věcí!“ – „Já to nepočítám.“ Bůh primárně chce, aby nás zkušenost vnějšího nádvoří přivedla co nejdříve k tomu, že budeme zůstávat při kmeni. Veškerá služba musí vycházet z Božího charakteru. Musí vycházet z lásky, spravedlnosti, čistoty a z naší spolupráce s Bohem.

Bůh primárně chce, aby nás zkušenost vnějšího nádvoří přivedla co nejdříve k tomu, že budeme zůstávat při kmeni.

Co reprezentuje olej? Pomazání a Božího ducha? To znamená, že nemá smysl pracovat bez pomazání. Pokud zjistíte, že nemáte pomazání, jděte za Bohem. Řekl bych dokonce, abyste přestali tu věc činit. Zastavte se. Buďte citliví, zarazte se. Řekněte: „Bože, tady chybí pomazání, něco je špatně. Co to je?“ Nezůstávám při kmeni. Je jedno, jakou práci budete dělat, jestli mamon anebo něco duchovního. Pokud zjistíte, že něco děláte, a nebude se vám dařit, tak se ptejte Boha. Řekněte: „Bože, chybí mi pomazání. Jako kdybys v tom nebyl.“ Přestaňte. Jděte za Hospodinem. Děti, třeba když se budete učit. Pokud na tom nebude pomazání, tak se zastavte a řekněte: „Bože, chci to dělat s Tebou.“ Jinak se strašně nadřete a k ničemu to nebude.

Obrátil jsem se na gymnázium a učil jsem se s Bohem učit. Nejdříve to šlo od desíti k pěti, ale potom k sedmi a ke dvanácti. Bůh mě učil, abych se učil s Ním. Řekl mi, co se mám učit, kdy se to mám učit, jak se to mám učit. Řekl mi, co se učit nemám a nemusím. Pamatuji si, že jsme jeden rok měli občanskou nauku a brali jsme v ní hrozný brak. Dneska by mi to asi tolik neublížilo, ale tehdy jsme měli číst Freuda, Nietcheho a všechny možné myslitele a něco o tom referovat. Bůh mi řekl: „To nečti.“ Říkal jsem si: „No, to nevím, jak občankou projdu.“ Učili jsme se různou psychologii. Ale Bůh mi řekl: „Nic z toho nečti.“ Tak jsem se učil jiné předměty a občanku jsem nečetl. Data, čísla ani fakta jsem nevěděl, ale když přišlo k debatě, tak jsem debatoval, měl jsem referáty, zkrátka

jsem to doháněl jinudy. Dělal jsem něco jiného. Pak přišlo na lámání chleba, přišel konec školního roku a já jsem netušil, co se bude dít. Z písemek jsem měl známky špatné. Učitelka před celou třídou otevřela svůj sešitek a říká: „Martine, co s tebou? Ty se mi některé věci prostě učit odmítáš.“ Byl jsem v lavici menší a menší a ona říká: „No, mně ale nezbyvá nic jiného, než ti dát za jedna.“ A šla dál. Spolužáci koukali na mě, já na ně a jen jsem krčil rameny. Proč? To byla Boží milost. To nebylo nic jiného, jen Boží milost na základě toho, že mi Bůh řekl, tohle se neuč. Tak jsem se to neučil. Nebyla to moje lenost a ona to věděla. I ve vaší práci vás Bůh povede a dá vám pomazání.

Věřím, že se potřebujeme oprostít od dvou extrémů. Jedním je lenost, tudíž neláska k Bohu a k bratřím. Nenazývejte si to jinak. To je neláska k Bohu a k bratřím. Druhý extrém je „izmaelismus“. To znamená, že pracuji do roztrhání těla, ale nepracuji pod pomazáním, nepracuji s Bohem. Není to z Boha, a přestože do práce vkládám neuvěřitelnou energii, frustraci a zlobu, tak negeneruji nic užitečného a Bůh mi to nepočítá. To je strašná škoda. A přitom

Lenost, tudíž
neláska k Bohu
a k bratřím.

je tu služba zlatého svícnu, kdy můžu zůstat s Bohem. Nedělat věci kvůli soudu. Nedělat je proto, že bych měl, aby se někdo divně nedíval. Ale dělám je proto, že miluji, dělám to proto, že to činí Bůh ve mně a skrze mě. Nedá mi to spát, nemůžu si pomoci, roním nad tím slzy, a je mi líto lidí, kteří nepřikládají ruku k dílu. Moc bych potřeboval, aby stáli po mém boku. Ale nechci, aby tam někdo stál jenom proto, aby si vyřešil svůj špatný pocit. Nechť ho to přivede k pokání a potom to udělá proto, že to má opravdu na srdci, a ne, aby se neřeklo a nevypadalo to hloupě.

Takže zde máme olej a knot, který hoří, ale neshoří. Knot mluví o člověku. Hoří, ale neshoří, protože je plný oleje pomazání. Co znamená, že hoří a neshoří? Řekněte mi verš. Běží a neumdlévají. Symbol knotu a oleje ukazuje na to, že vydáváte světlo, vydáváte energii, hoříte, ale nezničí vás to. Způsob spolupráce s Bohem není takový, že vás to položí, zničí, že pracujete ze své síly natolik, že se zničíte. Že vyhoříte. To je dneska moderní slovo. Vyhořet můžou i kazatelé nebo lidé v církvi. Můžou vyhořet mamky doma? Existuje nějaký seriál, který se jmenuje

Zoufalé manželky. Ale nejsou křesťanky, takže jsou ještě málo zoufalé. Nejzoufalejší jsou křesťanky. Víte proč? Protože něčemu věřily a dopustily životu, aby toho na ně navalil hodně. Hodně dětí, domácí školu, do toho ještě věří, že se mají určitým způsobem stravovat. Věří, že mají děti

Bože, nauč mě
s Tebou chodit,
nauč mě pracovat,
nauč mě
spolupracovat,
nauč mě svítit
a vydávat světlo.

vychovat a starat se o ně, nemůžou je dát státu, aby se o ně postaral. Řekněte mi, ženy, které z vás jste v tomto ohledu neprošly určitou mírou zoufalství? A teď nám Boží slovo říká: „Běží, však neumdlévají,“ nebo: „Moje jho je lehké.“ Někdo za vámi může přijít a říct: „To, co Bůh na tebe naložil, to je lehké.“ – „Mně se nezdá.“ Mám výhodu, že cítuji Boží slovo. A to je vždycky pravda. To nás musí přivést na místo, kdy si řekneme, že je něco špatně. Musíme si říct: „Tady je něco špatně, Bože. Ležím tady totálně rozplácnutá, na mně vagon, a on si pohvizduje a říká, že neví, o čem mluvím, ale že to prý mám podle Božího slova lehké.“ Říkáte si, že vám

nerozumí. „Bože, Ty mi nerozumíš, Ty to nechápeš! Udělal jsem to, protože jsem věřil, že je to správně. Co z toho je špatně?“ Nezná to někdo? A Bůh říká: „Musíš se to naučit dělat mým způsobem. Najít můj způsob přemýšlení.“

Víte, můžeme být jako Marta, frustrovaná, našťvaná, zoufalá. Můžeme být Abraham nebo jako Sára, která k němu přišla se svým nápadem. Potom mu to ještě vyčetla: „Cos mi to způsobil!?“ Anebo můžu přijít před Boha a říct: „Bože, nauč mě s Tebou chodit, nauč mě pracovat, nauč mě spolupracovat, nauč mě svítit a vydávat světlo.“

Teď řeknu něco hodně těžkého. Víte, že pro lidi nebudeme svědectvím, když budeme mít hromadu dětí, učit je na domácí škole, chodit na křesťanské kroužky, chodit správně oblečení, a přitom budeme frustrovaní, rozhádaní a našťvaní? Viděl jsem takové lidi, opravdu. Nejsou žádným svědectvím a sami končí úplně vyhořelí, úplně rozbití a nakonec musí jít k Bohu a činit pokání. Pokud to zvládnou, musí jít k Bohu, činit pokání a říct: „Bože, možná jsem tady deset nebo dvacet let šel úplně špatně, protože to jediné, co jsem v sobě vybudoval, je hořkost, frustrace,

zloba na ostatní, nikdo mi nerozumí, já nikomu nerozumím, všichni mě opustili, všichni mi ublížili a Bože, nejvíc Ty. Zdánlivě jsem dělal Tvoji vůli, jak jsi mi to položil na srdce. Tak jsme tomu uvěřili, vydali se Tvou cestou, a dívej se, kde jsem skončil.“ Nepochopili jsme způsob, jakým nás Bůh chce vést.

Když si vás Bůh použije, uděláte víc díla, než když budete pracovat sami.

Svícen mluví o zlatě, o slávě. O vůni, o ovoci. O spolupráci Boha s člověkem, kdy člověk stojí a čeká na Hospodina. Učí se čekat na Hospodina. A v tom je strašně příčinlivý. Nemluvím o lenosti. Nemluvím o tom, že půjdeme domů a řekneme si, že nemusíme dělat nic, Pán Bůh se postará. Kdepak. Složíš ruce v klín, a přijde chudoba tvá (zbytek Bible vás nepustí). Nemluvím o lenosti. Mluvím o tom, že mám být příčinlivý v hledání Hos-

podina a v děláni věcí s radostí. Práce musí vycházet ze zkušenosti s Bohem, z toho, že Bůh něco udělal, a já mám chuť se o to postarat. Je to pro mě život, radost a Bůh mi k tomu dává sílu. Já nevyhořím. To je princip knotu, který hoří, a neshoří, běží, však neumdlévá, nevyhoří. Můžete říct amen?

Bůh po nás chce hodně věcí. To, co děláme v tuto chvíli, je tak málo proti tomu, kam nás chce dovést jako církev, jako jednotlivce. Věříte tomu? Kdo z vás si myslí, že už naplňuje v plnosti povolání, které pro něj Bůh má? Nikdo? A přitom se toho nemůžeme chytit vlastníma rukama a začít něco organizovat. Založíme teď televizi, koupíme velký stan a uděláme evangelizaci, abychom ten pocit, který máme, nějak naplnili. Potřebuji se přidržet Hospodina a říct: „Bože, Otče, jsem tady a chci se to učit. Hodinu po hodině, den po dni. Chci být použitelný nástroj.“ Když si vás Bůh použije, uděláte víc díla, než když budete pracovat sami. A pochopitelně víc, než když budete líní a budete myslet jen na sebe. To je úplně jiný rozměr.

Tak tady máme Eliezera, máme tady světlo a poslání. Chceme-li se hnout z vnějšího nádvoří, kde bychom byli hodni jedině pošlapání, že nejsme solí, musíme vstoupit do svatyně a pracovat s Bohem na tom, abychom se stali těmi, kteří vydávají světlo a nesou život. Pak budeme pokračovateli principu, kdy Ježíš byl světlem světa. Teď je to na nás.

Ježíš už není světlem světa. Ježíš už tady nechodí tak, abychom se mohli podívat, jak žije. Teď to chce po nás. Štafetu předal nám a říká, že máme být nositeli světla. Možná se vám nebude líbit, že je to v jedné rovině. Ale je to stejné povolání, stejné světlo, stejné skutky.

V Matouši je ještě jeden verš, kde se říká, že lidé uvidí naše skutky a budou chválit Otce, který je v nebesích. Podívejme se na to. Matouš 5:14 až 16: „*Vy jste světlo světa.*“ To je stejná myšlenka. Bůh o sobě říká, že je světlo světa, a vy jste světlo. Neříká, že jste menší světla. Jste stejné světlo. Je to stejný princip: Bůh, který pracuje skrze vás, je světlo. Máte svědectví, že pro vás byl někdo světlo? Zmiňovali jsme Wilkersona. Neříkejte mi, že není světlo světa. Říkám, že je Bůh nebo Kristus? Chraň Bůh! Ani by mě to nenapadlo. Ale Bůh říká, že my jsme světlo světa. „*Nemůžet město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž v domu jsou.*“ Naší zodpovědností je, abychom žili tak, že budeme svítit všem, kteří jsou v domě. „*Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.*“ Ještě jednou. Neměli by vidět vaše dobré skutky a slavit vás. Ale lidé musí vidět, jak fungujete, a říct: „Bůh je dobrý.“ Někdy se nám to možná nelíbí, a pak musíme činit pokání, ale lidé by se měli podívat na náš život a říct: „Bůh je dobrý.“ To nám Bůh klade na srdce.

Nikdy nebudeme
Hlavou. Ale
vždycky máme
být Kristem –
Tělem Kristovým.

Tak ať světlo vaše svítí před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích. Mé jho netíží, mé jho je lehké, říká Pán.

OTÁZKA: „Mám dotaz k výroku, že Ježíš už nesvítí. Na začátku Janova evangelia se píše, že On je to světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět. Obraz, který jsi použil, funguje na rovině tohoto světa. Ale v duchu je rovina, na které se každý člověk musí setkat se světlem, které září z Ježíše Krista, a buď ho odmítnout, nebo přijmout. On pořád svítí jako světlo. Je to tak?“

ODPOVĚĎ: Ano, jistě. V principu je jenom jedno světlo. Pojďme si najít verš z Jana 9:4: „*Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest.*“ Ježíš nedělal nic, než co viděl dělat svého Otce. Byl imunní proti všemu náboženskému tlaku, všimli jste si? Lazar umírá. Nehne to se mnou, protože Bůh chce dělat něco jiného. Teď musím být tady. Jde se na svátek. Vy jděte, váš čas je hotový vždycky. Já musím

Bůh řekl, že vy
jste světlo
světa. A tak
sviňte. Nebojte
se a sviňte.

čekat. Myslím, že je pak předešel. Rozumíte tomu principu čekání a schopnosti potom někoho předejít? „*Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mě poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci dělati. Dokudž jsem na světě, Světlo jsem světa.*“ To je ten verš, který jsi měla na mysli? To znamená, že dokud jsem na světě, jsem světlo světa. Až odejdu ze světa, vy budete světlo světa. Amen? To je rovina, kdy jsme na světě. V duchu Bůh vždycky je a bude zůstat světlem. Ale dimenze Ježíše zde na zemi byla pro čas 33,5 let, hlavně těch 3,5 let. To bylo omezené

období a omezený způsob, který pominul. Pak předal tuto myšlenku nám. Teď bychom si měli v dobrém slova smyslu uzurpovat pozici, ve které všechny výroky Ježíše Krista platí i o nás. Měli bychom číst Bibli a říkat si: „Tohle bych měl být schopen říkat já.“ Měli byste být schopni říct: „Musím dělat dílo Toho, který mě poslal.“ My se toho bojíme. A ano, buďme opatrní, abychom nepřekročili určitou rovinu, protože nikdo z nás sám o sobě nikdy nebude Bohem a Kristem. Nikdy nebudeme Hlavou. Ale vždycky máme být Kristem – Tělem Kristovým, a proto Ježíš říká, že budeme činit ještě větší skutky, než činí On. To znamená, že bychom měli být schopni o sobě říct výroky, které tady čteme. „Dána je mi veškerá moc.“ Vždyť se píše, že Bůh dal Ježíši moc a On ji dal nám. Takže je pravda, že je mi dána veškerá moc. Jen ji musím uchopit. Skrze víru. „Já jsem světlo světa.“ Pouze cituji Boha. Bůh řekl, že vy jste světlo světa. A tak sviňte. Nebojte se a sviňte.

Co by měla být vaše správná odpověď, až vám někdo řekne, abyste mu ukázali Boha? „Pojď se mnou dneska bydlet. A uvidíš. Uvidíš Boha.“ To je jediná správná odpověď, protože jsme ji odkoukali od Boha. Všechno ostatní mohou být teologická povídání a báchorky. Ale Bůh říká, aby v našich životech lidé uviděli Boha. Realitu Boha, který se s nimi

potká. Nebojme se té myšlenky. Máme jasný verš, ve kterém Ježíš říká: „Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.“ Ale ta pochodeň nám byla předána. Teď máme svítit my.

DOPLNĚNÍ: Ve druhém dopise Janově je verš, který říká, že každý, kdo nevyznává, že Kristus přichází v těle, je antikrist. To znamená, že dokud byl Ježíš tady na zemi, byl světlo, ale stejně tak zase musí přijít Kristus v těle, aby byl světlem. Přichází zjevený v Těle Kristově.

ODPOVĚĎ: Je to tak. Proto musel Ježíš jako Hlava odejít, aby tady mohlo zafungovat Tělo. Někdy je nám líto, když někdo odchází. Ale často je to proto, aby ti, kteří jdou po něm, se nespolehali na toho, který jde před nimi, a začali svítit sami. Proto někteří lidé, kteří se neodpoutají od rodičů, nikdy nedozrají, protože stále spoléhají na to, že někdo věci udělá za ně. A to platí i duchovně.